

La Bandereta – rebatejada per en Torras i en Nubiola com a Ven-Suri-Ven, en homenatge als seus primers ascensionistes (Ventura, Surinyach i Vendrell) – posseeix una de les més boniques rutes de la muralla d'Agulles: la Cerdà-Riera. L'itinerari ressegueix amb saviesa una evident fissura que serpenteja per la paret convertint-se a la seva part superior en una divertida xemeneia. De la via, d'una elegància clàssica indiscutible, en destaquen sobretot la segona i la tercera tirada, per la seva bellesa i ambient, del tot aeri i més propi de vies de major envergadura.

Via: Cerdà-Riera

• Zona: Montserrat – Agulles

Dificultat: 6a (MD)
Dificultat obligada: V
Llargària: 140 metres
Grau d'exposició: Baix
Grau de compromís: Baix

- Equipament: Via equipada majoritàriament amb claus. Excepte la primera reunió, que es fa en una alzina, la resta es trobem equipades amb parabolts.
- Material: 14 cintes exprés, bagues per savines i opcionalment, joc de friends mitjans o tascons.

· Orientació: Nord-oest

Valoració:****

Aproximació:

Deixem el vehicle a l'aparcament de Can Massana i prenem el GR-172 direcció al Monestir. Ens desviem passat el Coll de Guirló direcció al refugi Vicenç Barbé. Al cap de pocs metres de prendre aquest corriol veurem que en surt un altre a mà esquerra (fita), que fent ziga-zagues, puja fins al peu de via.

L1(IV)

La via s'inicia amb un evident diedre des-equipat, però molt fàcil de protegir a base de friends o tascons. Després d'uns pocs metres les dificultats desapareixen i seguim una vira cap a l'esquerra fins arribar a la darrera alzina, on muntarem la reunió. 25 metres.

L2(V+)

Sortim de la reunió anant a buscar l'evident diedre que s'enfila per la paret. Els primers metres són fàcils fins arribar al primer espit (per cert molt sortit); un cop xapat aquest, tenim uns pocs metres bastant polits, fent que l'escalada es torni més fina. Un cop passat aquest primer tram seguim pel diedre, ara més tombat fins que al cap d'uns metres es torna a redreçar. A partir d'aquest punt escalem una secció vertical i mantinguda que ens durà directament a la segona reunió, especialment bonica. Hem de comentar que el llarg es troba molt equipat a base de claus i que podem augmentar/reforçar la protecció a base de friends i encastadors al qust. 35 metres.

L3(6a)

Aquesta tirada és molt vertical i aèria. Sortim de la reunió flanquejant cap a l'esquerra fins caçar el primer clau i continuem escalant seguint la fissura, que es troba plagada de claus

(fet que permet passar en Ao). Després de superar un tram força dret, però amb bon cantell, la fissura torna a anar cap a l'esquerra, mentre la verticalitat va decreixent de manera gradual. Els darrers metres són fàcils i ens permeten arribar a la reunió relaxàdament. 30 metres.

L4(IV+)

Des de la còmoda tercera reunió tenim una bona perspectiva dels primers metres de la darrera tirada. Aquesta s'inicia per un diedre inclinat que es va redreçant poc a poc. L'única assegurança fixa és un burí que es troba uns quants metres més amunt, no obstant, si volem, podem protegir-nos a discreció aprofitant la magnífica fissura que ens regala el diedre. Passat el burí comencem a trobar sabines i arbres que ens permetran assegurar-nos a base de bagues. El diedre és converteix en una xemeneia fàcil i no gaire estreta. Un cop deixem el darrer arbre a sota, en contes de seguir xemeneia amunt, anem en tendència a la dreta, aprofitant la bona roca de la placa. Aquesta part és una mica impressionant i un xic exposada (també pel segon) però no és gens difícil i ens permetrà arribar còmodament a la quarta reunió. 45 metres.

L5(III)

Per completar l'ascensió a la Bandereta només ens resta una fàcil grimpada d'uns cinc metres fins al cim de l'agulla.

Descens:

Trobarem una instal·lació de ràpel que baixa pel vessant sud i ens deixa al coll entre la Bandereta i la Figuereta. Des d'aquest punt prenem un corriol que baixa cap al sud (marques vermelles) i que ens duu fins el Pas de la Portella.

El que més m'ha agradat:

- Tercera tirada antològica, vertical i amb molt ambient.
- El diedre de llibre del segon llarg.
- Possibilitats d'auto-protecció enormes.
- Totes les reunions són molt còmodes i la segona a més, especialment bonica.

El que no m'ha agradat tant:

• Llàstima que en alguns trams la roca estigui especialment rentada, sobretot a l'inici de la segona tirada.